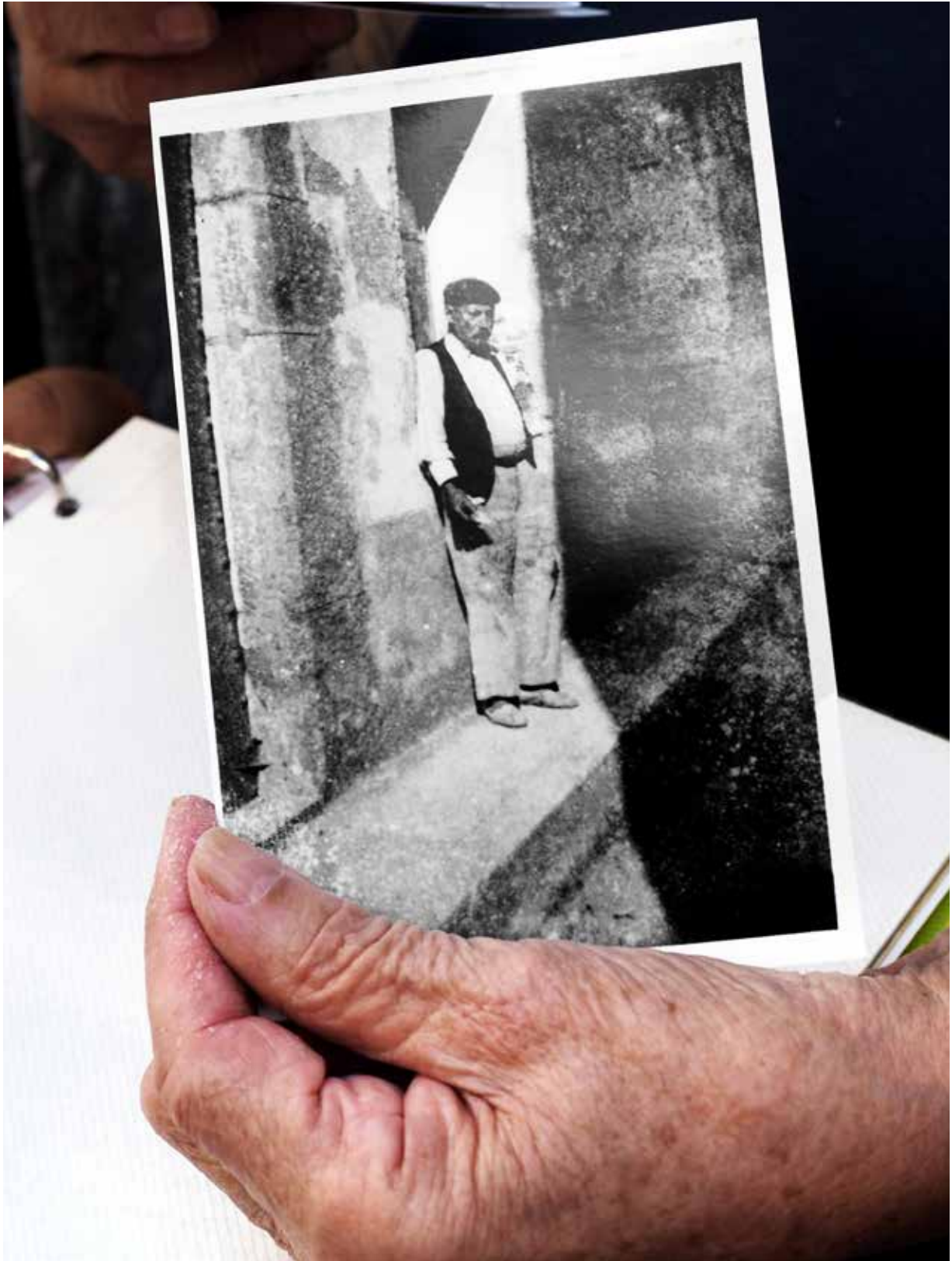

Salat

Número 1

Fet a Lloret de Mar

setembre 2022

B e n v i n g u t s

Salvador Pujós Tresserras
Pont de Ferro

Cristina Montfuleda Vindual
Les Tres Creus

Teresa Fàbregas Font
Dona Marinera

Fotografia de portada

Pescadors i terrassans, homes i dones, habitaven un Lloret no gaire llunyà, que només perdura a la memòria.

El català central salat o parlar salat és la nostra variant del català, el nostre accent, la nostra manera d'apropar-nos al món des del més primigeni que el forma, la llengua.

SALAT és el nom que rep aquest conjunt de sortides-tallers en els quals es vol aprofundir en les històries dels carrers i paratges de Lloret de Mar i en la memòria dels seus protagonistes per mostrar-ho com alguna cosa més que un escenari turístic.

Durant la sortida matinal, es visitaran diferents espais de Lloret on un personatge, un veí o veïna, ens oferirà el seu testimoni. Records i vivències personals i familiars relacionades amb el lloc que es visita. Entre tots els participants es donarà forma a SALAT, una publicació digital, resultat de la passejada fotogràfica i els testimonis dels protagonistes.

Salat, més que un taller de narrativa fotogràfica.

Paco Membrives, director de MontPhoto.

Salvador Pujós Tresserras

Pont de Ferro

Abans de cobrir la riera i durant 80 anys a l'espai aproximat que ocupa el pas de vianants hi va haver el Pont de Ferro, una icona per la gent del barri però també per la gent de Lloret.

El Pont de Ferro, més que un eix vertebrador, va ser un eix de comunicació entre els veïns de banda i banda de la riera. Per l'estructura de ferro forjat hi passaven els nens i nenes de camí a l'escola, les dones que anaven al mercat de la Plaça, famílies senceres que els diumenges anaven a missa, els interns del sanatori, la Clínica Mental Torre Campderà del Dr. Bernat, que tornaven del seu passeig diari,...

Quan érem petits jugàvem a la riera i quan veiem els llençols estesos al Pont de Ferro imaginàvem que eren les veles d'un vaixell.

La riera va ser la principal zona d'esbarjo i jocs pels nens i nenes de banda i banda de la riera. La Cristina recorda haver jugat: a botigues, les fulles dels arbres es venien com a bistecs de carn, a fer barquetes i a fer que arribessin a marc,...

Quan jugàvem a la riera i veiem passar un grup de noies, deixàvem de jugar, ens situàvem a sota del pont i miràvem cap amunt, per veure sota les faldilles. Era el nostre sexshop.

Cristina Montfuleda Vindual

Les Tres Creus

L'origen costaner de Lloret, per la seva proximitat i protecció al Castell de Sant Joan, es situa a el barri de Les Tres Creus. A l'altra banda de la riera, limitant amb Cala Banys i amb diferents hortes trobem un barri que s'estructura entorn a dos carrers.

A gairebé totes les cases, als patis, hi havia una parra. Aquesta sovint compartia espai amb gallines, conills,....

L'espai on avui hi ha una cubell per a la brossa, l'ocupava quan jo era petita, una font. Ubicada entre les cases de les germanes Pujol, Ca les Mametes i la casa de can Marçal, de la meua família, al carrer Baja Riera. Aquí a més de collir aigua per casa, s'hi rentava el peix, els estris de cuina, les sabates,...

Teresa Fàbregas Font

Dona Marinera

La dona, espera, impacient, l'arribada del seu marit, un vell llop de mar que ensenya l'ofici als seus tres fills. Quan ells tornin de feinejar serà ella l'encarregada de vendre la captura i netejar-la, en cas que els clients li demanin. Al crit de: "a les dones peix" i amb una balança sota el braç començava el passeig per les cases dels senyors i dels "veranejants", que eren els que millor pagaven.

Lloret va viure durant anys de cara al mar, ja que va ser una de les seves principals fonts d'ingressos. Ara el mar s'ha transformat i on abans hi havia déntols, rogers i altres espècies ara proliferen activitats aquàtiques esportives. De la pesca al turisme en un tres i no res.....

Però malgrat els canvis, hi ha coses que perduren. Els turistes no són els únics que busquen sol i platja, els corbs marins, es remullen i refresquen a l'aigua i obren les ales per secar-les al sol. Turistes i corbs marins dues espècies, un mateix objectiu.

M o l t e s g r à c i e s

Autors

Antoni Marín Amatller
Rosa Sánchez Alba
Jordi Triadó Bosch
Quim Dasquens
Salvador Palaudelmás
Salvador Martín Martín
Josep Puigvert Barnés
Montserrat Moraleda Díaz
Juan Laguna Jiménez
Maria Carme Bernat Montero

Xavier Orri
David Salcedo

Salvador Pujós Tresserras
Cristina Montfúllada Vindual
Teresa Fàbregas Font

Tutors i testimonis

Organitzadors

Agent col·laborador

Ajuntament de
Lloret de Mar